

JAVA-BODE.

NIEUWS-HANDELS-EN ADVERTENTIE-BLAD VOOR NEDERLANDSCH-INDIE.

A^o. 1853.

Zaterdag 5 Februarij.

N^o. 10.

Prijs per halfjaar voor Batavia f 12.50
" " " " Java " 15.—
" " " " Buitenbezittingen " 17.50
De betaling geschiedt vooruit. — Brieven franco.

De JAVA-BODE verschijnt op Woensdag en Zaterdag
van elke week, vóór posttijd.

De prijs der Advertentiën met dertig herhaling is zestig
duiten voor de vijf woorden, behalve het zegel.

Publicatie.

VAN WEGE EN IN NAAM DES KONINGS,

DE GOUVERNEUR-GENERAAL VAN NEDERLANDSCH-INDIE,

Den raad van Nederlandsch-Indië gehoord:

Allen, die dese zullen zien of hooren lezen, Salut! doet te weten.
Dat Hij, in overweging genomen hebbende de bezwaren door
enige belanghebbenden, eigenaren of huurders van landerijen, aan-
gevoerd tegen de heffing van de bij art. 3 van het reglement voor
de belasting op de paarden en rijtuigen in Nederlandsch-Indië, ge-
steld bij de publikatie van 1 November 1851 (staatsblad No. 63),
vastgestelde belasting op de door hen aangehouden karrenpaarden
voor den afvoer hunner producten.

Heeft goedgevonden en verstaan:
Het voorschreven reglement zoodanig te wijzigen of aan te vullen,
dat de bij art. 3 van hetzelfde vastgestelde belasting, ten opzichte
der karrenpaarden, slechts behoef betaald te worden tot en met
het getal van tien, en mitsdien geen belasting verschuldigd is voor
de karrenpaarden, welke boven dat getal worden aangehouden.

En opdat niemand hiervan onwetendheid voorwende, zal deze,
zoo wel in de Nederduitsche als in de Inlandsche en Chinesche talen,
worden aangeplakt en afgekondigd, waar zulks te doen gebruikelijk
is, en voorts worden opgenomen in het Staatsblad van Neder-
landsch-Indië en in de Javasche Courant.

Gelast en beveelt verder, dat alle hooge en lage collegien en
ambtenaren, justiciëren en officieren, ieder voor zoo veel hem aan-
gaat, aan de stipte nakoming dezer de hand zullen houden, zon-
der eenige oogluiking of aanzien des persoons.

Gegeven te Batavia, den 1sten Februarij 1853.

DUYMAER VAN TWIST.

Ter ordonnantie van den Gouverneur-Generaal
van Nederlandsch-Indië.

De fungd. Algemeene Secretaris,
DE WAAL.

Benoemingen.

Civil Departement.

ONTSLAGEN:

Wegens vertrek, de kapitein der infanterie J. F. Sorg, uit
de betrekking van lid in den raad van justitie te Ternate.

Wegens ziekte, onder toekening van wachtgeld, de admi-
nistrateur der tinmijnen te Koba (Banka) A. J. Wattias.

INGETROKEN:

Het besluit van 15 December 1852 no. 3, bij hetwelk de secretaris
bij de wees- en boedelkamer te Samarang, J. C. Weeraat, is
benoemd tot assistent-resident voor de comptabiliteit te Sama-
rang, tevens superintendant van het vendudepartement aldaar.

BENOEMD:

Tot lid in den raad van justitie te Ternate, de kapitein militaire
kommandant aldaar J. C. van den Ham.

Tot assistent-resident voor de comptabiliteit, tevens superintendant
van het vendudepartement te Samarang, C. de Chauvignij de
Blot, ambtenaar op wachtgeld.

Tot assistent-resident van Madura, F. N. Nieuwenhuijsen, thans as-
sistent-resident voor de politie te Soerabaya.

OP HET BUREAU VAN DEN RESIDENT TE BATAVIA.

Tot 1 kommissie, J. E. Munick, thans 2 kommissies.
Tot 2 kommissies, C. Th. Simonet, thans 3 kommissies.
Tot 3 kommissies, J. B. M. Boshuwer, thans 1 klerk op dat bureau.

Tot administrateurs der tinmijnen op Banka:
te Pinal Pinang, H. G. Diehlwart, thans administrateur der tin-
mijnen te Soengi-Slan.

te Tobo-Ali, V. Opperman, thans 1 kommissie op het kantoor van
den assistent-resident der gummelanden van Batavia.

te Soengi-Slan, S. B. Dumans, thans 1 kommissie ter algemeene
secretarie.

te Jeboes, L. A. Hoogenstraaten, thans 1 kommissie bij den hoofd-
administrateur der marine.

te Koba, J. H. van Slingerland, thans élève bij het mijnwezen
op Banka.

GEWIJZIGD:

Het besluit van 25 April 1852 no. 4, waarbij de secretaris der re-
sidentie Borneo's Zuid- en Ooster-afdeeling, L. M. H. Kulenkamp
Lemmers, eervol uit 's lands dienst is ontslagen;
Zullende hij geacht worden eervol uit die betrekking te zijn
ontslagen.

GESTELD.

Ter beschikking van den Directeur der Kultures:

De klerk bij den ontvanger der inkomende en uitgaande regten te
Batavia W. C. D. A. Th. Musquoffier.
Als ambtenaar voor de controle der landelijke inkomsten en kultures,
L. M. H. Kulenkamp Lemmers.

TORGESTAAN:

Een jaar verlof naar Nederland, buiten bezwaar van den lande, aan
den predikant bij de protestantsche gemeente te Pasoeroean A.
van Davelaar.

Schutterijen, enz.

BIJ DE PASOEROEANSCH SCHUTTERIJ.

ONTREVEN:

Eervol, van de betrekking van waarnemend kompanies-kommandant,
de kommandant van het korps H. F. de Senorport Domis.

ONTSLAGEN:

Eervol, wegens vertrek, de tweede luitenant J. N. Terbraak.

BEVORDERD:

Tot kapitein, de eerste luitenant H. Gallicher.
Tot eersten luitenant-adjutant, de tweede luitenant-adjutant E.
P. Pohl.
Tot eersten luitenant, de tweede luitenant F. L. Esser.

BENOEMD:

Tot tweede luitenant, de adjudant-generaal J. O. P. A. W.
Andela, de schutter G. J. Graichen en de inlandsche sergeant
Intje Tempel.

Marine-Departement.

ONTSLAGEN:

Eervol, de eervol uit 's lands dienst ontslagen kapitein-ter-zee J.
N. Olijve, als lid der commissie tot verbetering der Indische
zeekaarten; onder dankbetuiging voor de door hem in die be-
trekking bewezen diensten.

BENOEMD:

Tot lid der commissie tot verbetering der Indische zeekaarten, de
kapitein-ter-zee A. baron Collet d'Escury, kommanderende Zr.
Ms. wachtschip Boreas ter reede van Batavia.

Advertentien.

De onderdirecteur der genie in de late militaire afdeeling maakt
bekend, dat op 1 Maart 1853, des morgens ten 11 ure, ten zijne
burele zal worden uitbesteed de levering van zestig duizend bata-
vische tonnen metselkalk, ten behoeve der geniewerken te Batavia
en omstreken.

De resident van Rembang maakt bekend, dat 15 Februarij 1853,
ten zijnen burele, zal worden uitbesteed het gewoon onderhoud en
de reparatiën aan 's lands gebouwen en pakhuizen in de residentie
Rembang, gedurende het jaar 1853.

De wd. resident van Soerabaya maakt bekend, dat op 12 Febru-
arij ten zijnen kantore, zal worden uitbesteed, het gewoon onder-
houd benevens het doen van zware reparatiën, verbeteringen en
vernieuwingen aan de civiele gebouwen en waterstaatwerken in die
residentie, gedurende 1853.

De wd. resident van Soerabaya maakt bekend, dat op Zaterdag
12 Februarij 1853, ten zijnen kantore zal worden uitbesteed:
Het gewoon onderhoud.

Aan het zout-verkoopshuis te Soerabaya.

» de pakhuizen bij het hoofdepôt Grisse en Sidayoe.
» het zout-verkoopshuis te Bangkallang.
» de zoutpakhuizen en bergplaatsen bij het hoofdepôt te Sumanap.
» de zoutpakhuizen bij het hoofdepôt te Boender.
» het zout-verkoopshuis te Sumanap.
» idem » Pamakassan.

Tot het bouwen van een zout-verkoopshuis te Bawean.

Vendutien.

Op Maandag 7 Februarij, voor een huis op Tana-Abang, laatst be-
woond door mevrouw de weduwe van der Hucht, van een netten
inboedel, alsmede rijtuigen, paarden, enz. enz.

Op Woensdag 9 Februarij voor het lokaal de Zon, op Molenvliet,
door E. S. Pouts, makelaar, van diverse negotiegoederen; alsmede
de wagenverhuurdij, toebehoord hebbende aan het Nederlandsche
Hotel.

Op Donderdag 10 Februarij, voor het commissiehuis van Vaupel
en co. van diverse negotiegoederen.

Op Vrijdag 11 Februarij, voor het commissiehuis van A. van Om-
meren, en co. van diverse negotiegoederen, eenige kanarievogels, Hol-
landsche duiven, muziekdozen en voor rekening van wien zulks
zoude mogen aangaan.

E W no. 24, 26 en 32 vier kisten ruwe calicots.

D C no. 821/830, tien kisten propatria papier.

L en C 145/147 drie do. do.

D G G 1/2 Twee kisten Russisch grijs linnen.

En

Wijders een erf, behouwd met een steenen huis met pannen ge-
dekt, staande en gelegen Pakodjan, blok P, 8ste deel no. 61, ver-
ponding no. 1109.

Een dito, staande en gelegen buiten de Diestpoort, blok O, deel
6 no. 105, verponding no. 1351.

Op Zaterdag 12 Februarij, des morgens ten 10 ure, in het lokaal
der Beurs, voor rekening van het gouvernement, van een hoeveel-
heid van 40,000 Mexikaansche dollars, en zulks bij kavelingen van
1000 stuks.

Vertrekkende Personen.

W. L. H. Broeze en familie naar Nederland.

Kapitein C. E. A. Maulach repatriëert; zijn gemagtigde is de ka-
pitein van Ketwich.

Mejufvrouw J. D. Falk vertrekt naar Nederland; haar gemagtig-
de is de heer S. Beijers van der Vlucht.

A. van Davelaar en familie naar Nederland.

H. C. Wilmans en echtgenoot.

F. G. Boullion verlaat Java.

John Campbell.

B. G. Rinia van Nauta.

Mevrouw de weduwe Kocken, geboren Nieuwenhuijs.

L. Schumacher repatriëert.

S. B. Dumans en familie naar Banka.

Aangekomen Vreemdelingen.

Van 31 Januarij tot en met 3den Februarij 1853.

Marine Hotel. Z. A. L. van Ouden, van de reede — Jonkht.
C. J. P. von Muhlen, van idem. — H. J. M. de Maere, van idem. —
Stein Parvé, van idem.

Hotel Weltevreden. J. H. S. G. Rijnbende, van Baiten-
zorg.

Rotterdamsch Hotel. Stuart Donaldson, van Sydney. —
Jane Donaldson, van idem. — Smitt van China. — W. H. F. van
Oordt, uit het hospital. — W. H. Wall, van Australië. — Down,
van idem.

Hotel der Nederlanden. S. Bennet, van Soerabaya —
C. Tromp, van idem. — F. L. Geerling, van idem. — W. L. K. No-
ring Bögel, van idem. — C. C. L. Prillewitz, van de reede. — D.
Noordegraaf, van de reede.

BATAVIA.

Op den 3den dezer is aan boord van Z. M. stoom-
schip Merapi, luitenant ter zee der 1ste klasse J. G.
Muller, van hier naar Sambas vertrokken de Hoog Edel
Gestrenge heer Mr. A. Prins, Gouvernements commis-
saris voor de residentie Westerafdeeling van Borneo.

Ook de majoor der infanterie, militaire kommandant
in die residentie, de Wel Edel Gestrenge heer A. J.
Andresen, die zich tijdelijk alhier bevond, heeft zich
op dien bodem ingescheept om naar zijn kommande-
ment terug te keeren, wervwaarts insgelijks een sterk
detachement troepen met dat stoomschip wordt overge-
voerd.

— Van Pekalongan wordt medegedeeld, dat ook in die
residentie en bepaaldelijk in de dessa's Lolong en Am-
pal, niet meer dan ruim 20 knisgezinnen tellende,
eene hevige ziekte is uitgebroken en dat het deswege
ingesteld geneeskundig onderzoek geleid heeft tot de
wetenschap, dat zich in dat gering aantal families 45
zieken bevinden, die aan galkoorts lijden.

Men verneemt de oorzaak dier ziektegevallen te moe-
ten toeschrijven aan den hoogen waterstand ten gevolge
der veelvuldig gevallen regens.

Alle mogelijke geneeskundige hulp is dien zieken
toegebragt, gelijk ook door het plaatselijk bestuur de

DE VERZEKERDE MOLEN. (vervolg.)

De molenaar Severijn zat zonder een woord te spre-
ken, steunde het hoofd in de hand en zag in diepe ge-
dachten over het zwijgend dal uit. Hij was nog jong,
pas dertig jaren oud, maar zware zorgen schenen hem
diep neergebogen en de bloeiende frischheid der jeugd
van zijne wangen gevaagd te hebben. Het bleke voor-
hoofd was diep gerimpeld, zijn oog stond flauw en de
kleine lippen schenen lang het lagchen verleerd te heb-
ben. Stil en zwijgend, als hij, zat zijne vrouw aan zijne
zijde, ijverig met haar naaiwerk bezig, wat haar nogtans
niet belette, nu en dan een bezorgden, schoon liefdevollen
op haar man te werpen. Deze bemerkte zulks niet;
hij merkte ook niet, dat Louise heimelijk een traan uit
haar wimpers wischte, die juist verraderlijk over hare
slechts licht gekleurde wang wilde rollen.

Eene vrouw was wezenlijk liefelijk aan te zien.
Eene zeldzame, kostelijke boschbloem bloeide zij
in het dal, diens schoonste sieraad. Eene stille
zachtmoedigheid, die over haar schoon, zacht gelaat lag,
gaf den kwijnenden blik van haar heerlijk blaauw
oog, verhoogde nog hare bekoorlijkheid. In plaats
van die te verminderen. De bewoners van den omtrek
kenden haar niet de molenaarster of vrouw Severijn,
zoo vaak zij van

haar spraken. Zij hadden de uitdrukking gevonden,
die, beter dan eenige andere, het liefelijke wezen der
jeugdige vrouw met één woord ten volle aanduidde.

»Waarom spreekt gij niet, Severijn?» zoo brak
Louise eindelijk het lange drukkende stilzwijgen af.
»Waarom zegt gij mij niet, dat uw loop te vergeefs
gewees is? Meent ge, dat ik u niet aan de oogen zien
kan, dat ook deze laatste hoop verijdeld is?»

Severijn rigtte zich op, streek het donker haar uit
de oogen, en zei zuchtend: »Ja, dat is zij. Onze neef
was onverbiddeijk en wou van niets hooren. God weet,
wat nu gebeuren moet.»

»Geduld, Severijn, geduld!» antwoordde Louise en
legde haar naaiwerk op tafel. »Laat ons bedaard over-
leggen, wat ons te doen staat. Bij braaf en oprecht
willen is misschien nog veel mogelijk, en God zal ons
niet verlaten.»

Severijn lachte bitter. »Hij heeft ons al verlaten!»
sprak hij. »Heeft iemand ooit zijn pligt gedaan, dan
ben ik 't geweest! Schoon, wat helpt alle vlijt, alle
oppassendheid, als een booze nabuur ons de vruchten
van onzen arbeid of liever den arbeid zelf onttrekt?
Die stoom is eene uitvinding des duivels. Sedert die
stoommolen ginder in Breitenbach klappert, staan mijne
raders stil en ligt het stof op mijne maalstenen. Kan
ik de menschen dwingen, hun koren bij mij te bren-

gen? Neen, zelfs die uit het gebergte, wier weg bij
onzen molen langs gaat, rijden voorbij en een uur ver-
der, om stoommeel te krijgen. Vroeger kwamen de
klanten tot zelfs uit de vlakke hierheen; sedert de stoom-
molen aan den gang is, hebben wij weinig meer te
malen, dan wat we tot ons eigen verbruik behoeven.
Ik zeg, die stoom is eene uitvinding van de hel!»

»O, spreek zoo niet, Severijn, zoo niet!» zeide Loui-
se, in tranen uitbrekende. »Alles wil ik lijden en met
vreugde dragen, als gij maar 't vertrouwen op God niet
verliest! Dat zou 't hardste zijn, dat mij kon overko-
men. Wees geduldig, Severijn!»

De blik van den molenaar verloor zijne wildheid en
ging in diepe treurigheid over. »Ik zou immers gaarne
zwijgen en dulden en dragen, als ik alleen te lijden
had,» sprak hij zachter. »Dit alleen bekommert mij,
dat gij, mijne liefelijke Dalroos, met mij lijden moet,
dat onze kinderen met ons lijden moeten. Barmhartige
God! wat zal het einde zijn? Men moet toch leven.
En de molen is bezwaard, geen pan op het dak komt
ons toe, te malen is er niets en komt er niets, de
zware erfpacht moet jaarlijks betaald worden, zal de
baron ons niet van huis en hof jagen, — Louise, ik
bid u, wat zal, wat moet daaruit worden?»

»Ik zie geen hulp, maar God zal helpen,» antwoordde
de vrouw. »Verkoop den molen, lieve Severijn, de

noodige bevelen zijn gegeven om diegenen, welke onder hen in een behoeftigen staat verkeerden, op 's lands kosten rijst toe te deelen.

— Met de meeste belangstelling hebben wij, bij den boekhandelaar H. M. van Dorp alhier, de eerste aflevering bezigtigd van de fraaije verzameling van groote gelithographieerde platen in kleurdruk der meest belangrijke en trotsche bouwvallen van tempels en andere oudheden in Nederlandsch Indië, onder den titel van: *Javasche Oudheden*, door den heer C. W. Mieling te 's Hage uitgegeven naar teekeningen van den heer A. J. Bik en anderen, en opgedragen aan Z. K. H. Prins Hendrik der Nederlanden.

De lithographien, welke ten koninklijke steendrukkerij van den heer C. W. Mieling te 's Gravenhage uitgevoerd zijn, overtroffen door hare fraaiheid en juistheid van teekening, onze gespannen verwachting. De tekst is in de Nederduitsche en Engelsche talen geschreven, en beveelt zich mede door naauwkeurigheid en duidelijkheid aan.

Wij kunnen met de meeste gerustheid deze belangwekkende en prachtige onderneming het kunstlievend publiek aanbevelen.

— Men leest in de *Javasche Courant* van heden: Volgens de laatste berichten was alles in het Palembang rustig.

Men achtte het waarschijnlijk dat er eene kleine expeditie naar eenige marga's der *Ampat-Lawang* zoude worden gedaan, om radja *Tiang-Alam*, die zich in dezelven ophoudt, te verdrijven.

De bevolking wordt gezegd niet gunstig jegens hem gestemd te zijn, maar hem tot verzet aan te sporen, ten einde hij bij eenen opmarsch der troepen worde verdreven, waartoe zij zelve niet in staat is.

Men heeft ontdekt dat de hoofden van eenige districten zich aan groote misbruiken jegens de bevolking hebben schuldig gemaakt, en daardoor aanleiding tot de plaats gehad hebbende rustverstoring hebben gegeven.

Overal waar het bestaan van die misbruiken ontdekt is, is aan dezelven een einde gemaakt, en zijn maatregelen genomen om de wederinsluiting daarvan zoo veel doenlijk te beletten.

NEDERLAND.

In de nabijheid van Medemblik had, in den avond van 7 November een allerdroevigst ongeluk plaats. De heer *Hoekstra*, predikant bij de doopsgezinde gemeente te Twisk, keerde omstreeks 9 uur, na het vervullen der predikbeurt in de doopsgezinde kerk, vergezeld van zijnen zoon, onlangs uit de Oost-Indië terug gekomen, en van nog eene bloedverwante en huisgenoot, een meisje in den vollen bloei van 24 jaren, in een roeischuitje naar zijne standplaats terug. Nauwelijks een kwartier uurs voortgeroeid zijnde kon hun schipper, op de zoogenoemde Braak, door den hevigen storm, geen stuur meer in het vaarttuig houden, waardoor het ongelukkiger wijze omsloeg, en de vier personen in het water stortten. De zoon van den heer *Hoekstra*, een wakker zeeman, wist zijnen vader en zijne nicht te vatten en beiden den rand der schuit te doen grijpen, terwijl hij zelf aan den anderen kant in de boot meende te klimmen, om hen beide zoo mogelijk, weder aan boord te helpen. De beide drenkelingen intusschen schijnen zich zelden, door pogingen aan te wenden, om in de schuit te klouteren, te willen redden, althans de schuit kandelde wederom, en op nieuw stortten allen in de golven. Verschrikkelijk oogenblik! De zoon had nog het geluk zijnen vader te grijpen, met veel inspanning grond te vinden, en dezen vervolgens met behulp van den schipper, die intusschen ook grond gevonden had, aan wal te brengen, doch het meisje, helaas! was verdwenen; de schipper spoedde zich intusschen naar de stad. Daar zaten vader en zoon verkleumd doornat en koud aan den rand van den stroom, die zoo even een, als eene dochter en als eene zuster, bemind meisje had verzwolgen, aan den rand van het graf van haar die hen zoo dierbaar was! Na verloop van een half uur kwam er hulp uit de stad en werden vader en zoon daarheen gevoerd, terwijl het lijk der nicht, eerst heden morgen ten 8 ure gevonden, alhier is binnengebragt en vervolgens naar Twisk vervoerd.

— Uit het voorloopig verslag nopens het Tijdelijk in omloop blijven van tien millioen der muntbiljetten van 1849, blijkt, dat men algemeen zijne bevreemding aan den dag gelegd heeft, dat de regering er niet in is geslaagd, de vervaardiging der als bewijzen van rentelooze schuld nieuw uit te geven muntbiljetten met zoo veel spoed voortgang te doen hebben, dat zij tot het bepaalde bedrag van tien millioen vóór het einde dezes jaars de thans nog in omloop zijnde muntbiljetten van 1849 konden vervangen, in welk geval voor den tegenwoordigen, geheel tijdelijken maatregel geene noodzakelijkheid zou hebben bestaan. Die vertraging streeft met de vroeger ten dezen aanzien van regeringswege geopende uitzigten. Sommige leden konden dan ook niet nalaten, daarbij eene soortgelijke vertraging te herinneren, welke in der

tijd, ten gevolge van tegenspoeden bij de vervaardiging, met opzigt tot de invoering der postzegels heeft plaats gevonden. Men kon zich niet goed voorstellen, hoe de vervaardiging ook weder van het nieuwe muntpapier zoo veel tijds moest kosten. Indien men zoo algemeen op bespoeding der intrekking van de hier bedoelde muntbiljetten van 1849 en derzelver vervanging aandrong, had zulks vooral zijnen grond in de overtuiging, dat het tijdelijk hulpmiddel, door de regering thans voorgeslagen, uit twee oogpunten eene bedenkelijke zijde heeft. In de tweede plaats kwam het aan vele leden bedenkelijk voor, of de voorgestelde maatregel wel geheel is overeen te brengen met de goede trouw, die altijd pligt is, maar vooral bij aangelegenheden, waarin het crediet van den staat is gemengd, ten strengste moet worden gehandhaafd.

ENGELAND.

— De *Home News* van den 24sten November behelst het verhaal van den navolgenden stouten diefstal.

De vorige week kwam in de bank te Liverpool, eene vertakking van de Engelsche bank, een jong mensch, die uitgezonden was om in bankbiljetten eene som van 3000 pond sterling (£ 36,000.— Ned. Cour.) uit te betalen. Hij plaatste onvoorzigtig de rol, welke deze waarde inhield, op de geldlessenaar, en bedekte dezelve met zijnen linkerarm. Juist tikte hem een persoon op den schouder en vroeg hem beleefdelijk, waar hij een bankbiljet van vijf ponden kon wisselen. De jonge man ligte den arm op, en de plaats waar die verwisseling konde plaats hebben aantoonende, zeide hij „daar.“ Gedurende dit korte onderhouden waren zijne bankbiljetten van de geldlessenaar verdwenen. De jongeling bespeurde dadelijk het verlies en verhaalde, in hevige onrust, aan den beleefden heer, die hem op den schouder had getikt, dat men zijne banknoten gestolen had. „Zoo,“ was het antwoord, „dan is de persoon, dien ik daar zoo juist naar buiten zag gaan, de dief. Kom hier aan de deur en ik wil u aanwijzen, welken weg hij is ingeslagen.“ Het jonge mensch volgde zijn vriend tot op de straat. „Zie, de man die daar juist Cook-street inslaat heeft u bestolen.“ De bestolene vervolgde den gewaanden dief, terwijl de werkelijke misdadiger, met opgeheven hoofd en rustig, in eene tegenovergestelde rigting verdween.

FRANKRIJK.

Een geacht Engelsch dagblad deelt mede, dat *Louis Napoleon* er op uit is een Europeesch verbond tegen over America te sluiten, doch zijn werkelijk doel is, om eene uitbreiding der Fransche grenzen te verkrijgen. Hij stelt voor de tractaten van 1815 te herzien en de gebiedsverdeeling van Europa te veranderen, door aan Oostenrijk, Pruissen en Rusland vele kleine voordeelen toe te staan, terwijl hij alsdan den Rijn tot grens van Frankrijk zoude erlangen; en om zich het bondgenootschap van Engeland te verzekeren, noodigt hij de groote mogendheden uit een verdedigend verbond tegen de vereenigde Staten van Noord-Amerika te sluiten, ten doel hebbende om de Britsche bezittingen in dat werelddeel tegen alle aanranding van de zijde der Amerikanen te verdedigen.

— Uit Parijs wordt vernomen, dat het voornemen bestaat om, ter gelegenheid van de inwijding van het nieuwe keizerrijk, aan alle letterkundigen van eenigen naam pensioenen te verleenen, welke van 3,000 tot 10,000 francs zullen variëren, onder de voorwaarde, dat zij hunne verkleefdheid en tevredenheid met het nieuwe bestuur willen doen blijken.

— Aan den prins president is het volgende rapport ingediend door den minister van het openbaar onderwijs en der eerediensten.

In 1848 heeft de eerste bisschop van Algiers zijne hooge waardigheid neergelegd na den meestmogelijken ijver te hebben ontwikkeld in de zamenstelling van zijn bisdom en het stichten van godsdienstige en liefdadige gestichten te Algiers, Oran, Bone, Djigelli, Philippeville, Constantine en Tenez.

Mgr. *Dupuch*, meer zijne liefdadigheid dan de ter zijner beschikking gestelde middelen daarbij raadplegende, heeft vele voor hem verderfelijke verbindtenissen aangegaan, waarvan de kolonie wel de vruchten trekt, doch welke voor hem eene bron van de bitterste moeilijkheden zijn geworden.

De geheele Fransche kerk is bewogen met de ongelukken van dien kerkvoogd en heeft een beroep gedaan op de billijkheid en edelmoedigheid van het Gouvernement.

Uwe Hoogheid heeft dat beroep aangenomen en geoordeeld dat het bepaald en voortdurend nut dier werken de onregelmatigheid der uitgaven dekt, waarop U. H. mij bevelen heeft de noodige maatregelen te treffen, waardoor eene schuld, in het belang van den Staat en der Kerk aangegaan, kan worden uit den weg geruimd.

Een eerbiedwaardig geestelijke, die zich kenmerkt door zijne gehechtheid aan Mgr. *Dupuch*, heeft zich reeds aan de bereddering dier zaak toegewijd en uit het onderzoek der ingediende stukken is gebleken, dat

de schuldeischers door middel eener som van 220,000 fr. te vreden gesteld zullen kunnen worden; waartoe voegen de som van 36,003 fr. 30 c. welke onverschikt is gebleven van de opbrengst der inschrijvingen eenige jaren geleden gedaan.

Ik heb de eer Uwe Hoogheid dien ten gevolge vo te stellen mij een buitengewoon crediet ter somma van 220,000 fr. tot dat einde toetestaan.

Bij besluit van den 1 November 1852 heeft de Prins President dat buitengewone Crediet verleend.

— Tijdens den laatsten opstand in de provincie Constantine, hebben vijftig tot de openbare werken veroordeelde en tot de werkplaats No. 4 te Bone behoorende militairen, zich bijzonder onderscheiden, zoo wel do onder het vuur des vijands aan de versterkingen werken als door het begeleiden van vivres.

De Gouverneur Generaal van Algerie heeft d voortreffelijk gedrag dier veroordeelden bekend gesteld en, op het rapport van den Minister van Oorlog, de Prins President goedgevonden hun kwijtschelding van het nog overig gedeelte van hunnen straf te schenken.

Deze edelmoedige en welwillende daad strekt tot een bewijs te meer, dat het Gouvernement, hoe regtvaa dig streng het zich ook toont ten opzichte van krijgslieden, die hunne pligten vergeten, evenwel geene gelegenheid laat voorbijgaan om verdienstelijke daden beloonen.

— Het Dagblad *Le Siècle* verhaalt de navolgende gebeurtenis; welke onlangs te Parijs heeft plaats gevonden.

Gedurende den laatsten tijd, zag men op de openbare wandelingen een jong mensch van naauwelijks twintig jarigen ouderdom, die met de meeste bevalligheid e sierlijke montering van een adelborst der marine en de borst der ster van het legioen van eer naast eene ander vreemd ridderkruis droeg. Alle schildwachten beverden zich voor dezen jeugdigen ridder aan te slaan zonder te kunnen vermoeden, dat zich onder dat versierd uiterlijk een misdadiger, een dief en falsaris, het begin der maand October uit de gevangenis van Mazas ontslagen, verborg.

Het is moeilijk zich een begrip te vormen van het getal misdaden van verschillende aard, waaraan zich dat jonge mensch, gedurende die korte dagen, heeft schuldig gemaakt. Overal waar hij zich vertoonde, was de meeste belangstelling ontvangen, deed hij bij verschillende handelaren inkoop, welke hij betaalde met briefjes van valsche onderteekeningen voorzien en betaalfbaar aan de kanselarij van het legioen van eer en de bezoldiging aan zijn kruis toegestaan.

Door dezelfde hulpmiddelen leende hij van gegoede personen sommen gelds, welke geheel een aanzienlijk bedrag uitmaakt; wat het meeste tot den opgang, die dit jonge mensch maakte bijdroeg, was de steeds door hem betoonde bescheidenheid; wel verre van zich trotsch te betoonen op zijne eerekransen, bezocht hij dikwerf de marktplaatsen, onderhield zich met de kooplieden liet zich omtrent hunne behoeften inlichten en deed hij verstaan, dat hij hoog in de gunst van het Bestuur stond aangeschreven, doch deed zich zeer duur zijn toekomstige bescherming betalen.

Wijders scheen hij een jong mensch van onbesproken zeden en zoo hij al met eenige meisjes omging, was het slechts zijn oogmerk altijd braaf en eerlijk. Hij moede op een en denzelfden tijd met eene dochter van een koopvrouw in gevelte van de markt Saint-Honoré en met die van eene verkoopster van eetwaren van de markt Blancs-Manteaux in het huwelijk treden. Te boven de wolken uit zulk een aanzienlijken schoon zoon te zullen erlangen, hadden de aanstaande schoonmoeders, geheel strijdig met hunne gewoonten, het rijke geschenken gedaan en de huwelijksgeboden stonden op het punt afgekondigd te worden, toen een onverwacht toeval hare dochters eensklaps den zoo begerden echtgenoot ontrukte.

De gewaande adelborst, wien het gelukt was zich in eenige aanzienlijke huizen te doen voorstellen, ontving dank aan zijne montering en decoraties, dikwerf uit noodigingen om aan maaltijden deel te nemen. Op een dag der afgelopen week, ontving een zijner beschermers hem in zijn kabinet ten einde aldaar het etensuur te wachten, toen eerstgenoemde onverwachts voor een dringende bezigheid werd naar buiten geroepen. Hij verzocht zijn gast hem te verschoonen en hem gedurende eenige oogenblikken daar te blijven wachten. Bij zijne terugkomst vond hij het jonge mensch niet meer, doch weldra bespeurde hij dat zijne secretaire was opengebroken en dat men al wat dezelve aan waarde bevatte daar uit genomen had; hij verkreeg dus de zekerheid dat degene, wien hij zoo beleefd ten zijnen ontving, niets anders was dan een gemeene dief.

De politie spoorde met den meesten ijver den misdadiger op, die gisteren in hare handen viel en vóór den commissaris van de sectie Saint-Mery gebragt werd. Door dezen magistraat ondervraagd, gaf hij zich opvolgend de namen van Burggraaf *Anatole de Vilfort*, *Hector de Sarrey*, *Edgar de Saint Hildegonde Jolibois*, enz. Na den schat zijner naamsopsummingen

de gelegenheid is goed, en als de kooper slechts kapitaal genoeg heeft, om eene nieuwe inrigting te bestrijden, zal hij er altijd den kost winnen. Dat weet iedereen, en daarom zal zich ook wel een kooper opdoen.”

„Ja, als maar iedereen ook niet wist, dat ik zoo goed als geruineerd ben!“ antwoordde Severijn. „Dat weten ze echter wel, en daarom wachten ze, tot ik den boel moet opgeven, tot de baron mij weggijngt, om dan alles voor een appel en een ei te krijgen. Of mijnheer de baron houdt ligt den molen voor zich en wordt zelf een molenaar. Hij weet zoo goed als ik, dat hij mij den schop niet kan geven, zoo lang ik de erfpacht behoorlijk betaal. Hij weet ook even goed, dat de molen de oude nering terugkrijgt, zoodra ze naar de nieuwe mode wordt ingerigt. Waarom schiet hij mij het benoodigde kapitaal niet voor, daar hij toch weet, dat ik een eerlijk man ben, dat zijn geld veilig zoo zijn en goede renten opbrengen? Neen, neen, 't steekt hem, dat de molen in andere handen, dan de zijne is, en daarom weg met den molenaar! Laat die toezien, hoe hij door de wereld spartelt met vrouw en kind! Wat breekt hij er zijn hoofd om, dat de molen nu tweehonderd jaar altijd van vader op zoon overerfde, en dat geen bezitter ooit verzuimd heeft, aan al zijne verplichtingen stipt en getrouw te voldoen? 't Grondstuk is tegenwoordig zeker meer waard, dan voor tweehonderd

jaar, toen mijn oudvader het overnam; maar waardoor is 't in waarde geklommen? Door den baron? Neen, door de molenaars, die altijd oppassende menschen waren en hun eerlijk verdiend geld tot verbetering van gebouwen en grond gebruikten. Och, Louise, slechts een paarduzend daalders tot de nieuwe inrigting, en over een jaar of wat zou de dalmolen driemaal meer waard wezen, dan in zijn besten tijd. Ik echter kan die niet oploopen, mijn krediet is zoo bitter weinig meer, dat geen mensch mij honderd daalders leenen zou. De baron heeft er voor gezorgd, dat de molen hem over kort of lang in de handen moet vallen.”

„Maar wat dan? Wat dan?“ vroeg Louise, die al bleeker geworden was en vol bittere smart de handen op het kloppend hart drukte.

„Wat dan?“ herhaalde Severijn bitter. — „Ei, we zullen dan wel dienen te gaan bedelen, als geen medelijdende ziel mij als knecht in dienst wil nemen. 't Is zeker hard, voor knecht te spelen, als men zoo lang heer is geweest, maar bij God, ik zie geen anderen uitweg.”

„Bedelen! Dienen!“ stamelde Louise. „Ja, dat zou hard wezen, bitter hard! En mijn kleine, lieve Paul! Mijne zoete, kleine Julie! Bedelen! O God!”

Een doodelijke bleekheid overdekte de wangen der lieflijke Dalroos. Zij zweeg, want de droefheid ver-

stikte hare stem. Ook Severijn zweeg, want hij voelde geen woord van troost. Stom zaten de beiden naast elkander, Louise met gebogen hoofd en weenende oogen.

„Daar was 't, of het in de struiken achter haar risselde, alsof 't waaijen van een heeten, gloeienden adem hare wangen raakte. Onwillekeurig keerde zij zich om en week verschrikt terug, want zij zag in twee vorkelende oogen, die met eene zonderlinge uitdrukking op haar gerigt waren.

„Koenraad! Gij hier? Wat hebt gij hier te zoeken?“ riep zij, van de eerste ontsteltenis bekomen.

„Ik kom juist van den berg, en wist niet, dat hier waart,“ antwoordde de molenknecht Koenraad, die thans uit het hout in het priël trad. „Ik verlegen met mijn tijd. In den molen valt toch niet te doen,“ voegde hij er op een half spotachtig toon bij.

Severijn ontging deze uitdrukking niet, en hij richtte zich haastig en trotsch overeind; doch een blik op de knecht, die hem thans met onschuldige oogen aankog, scheen hem weder tot bedaren te brengen. „Dat overbodige woorden, Koenraad,“ zeide hij, zachtdan hij gewild had, en bespaarde zijne scherpe tervwijzing. „Gij weet wel, dat ik u niet houd. Ga, want gij wilt, want werk is er voor u niet en uwe verdien is gering. Bij een anderen baas kunt gij het beter hebben

hebben uitgeput, welke niets dan het ongelooft van den Magistraat opwekte, bekende hij eindelijk een reeds gestraft misdadiger te zijn, en een deel uit te maken van eene bende booswichten, waarbij hij de betrekking van een der hoofden bekleedde. Deze fortuinsoeker, even behendig als stoutmoedig, is ter beschikking van de lijfstraffelijke justitie gesteld.

DUITSCHLAND.

De stad Koningsbergen is door eene vernielende ramp bezocht geworden. In den morgen van den 6den November ontstond brand in een magazijn van den heer Schubert en de vlammen verspreidden zich zoodanig, dat in weinige uren niet minder dan tien belendende magazijnen geheel verbrand waren. Niettegenstaande de ijverigste pogingen tot blussching, woedde de brand met meerdere hevigheid voort en werd zoo onrustbarrend, dat een huis werd omvergehaald en er eenige kanonnen (twaalf ponders) werden aangebragt om de muren omver te schieten, ten einde de verdere verspreiding der vlammen te voorkomen. Men behoefde echter niet tot die maatregelen over te gaan, daar een dikke en hechte muur den brand tegenhield. Men heeft gelukkig geene menschenlevens te betreuren, doch de schade aan vernielde eigendommen bedraagt 700,000 schelders, welke echter grootendeels door verzekering gedekt zijn.

ZWEDEN.

Een zeer buitengewoon voorval vond onlangs plaats aan boord van de Zweedsche stoomboot Lennart, welke van Stockholm naar Ystad steevende. Des nachts brak er een hevige storm los en een groot vat met acidum sulphuricum, hetwelk op het dek geplaatst was, werd omvergeworpen. Een gedeelte van dit wegbijzand vocht drong door de retsen der planken en viel in de slaapstede van eene der hutten. In dat bed rustte de graaf Eric, Chretien de Pontin, kamerheer van den koning van Zweden en Noorwegen. Het vocht brandde dadelijk door twee dekens heen en bereikte den onderbuik van den ongelukkigen edelman en verbrandde dien vreeslijk. De ontsnappende gas maakte het hem onmogelijk om bijstand te roepen en weldra zonk hij in onmagt. Toen zijn bediende den volgenden morgen in de hut kwam, bevond deze dat het ondergedeelte zijner ingewanden geheel was weggebrand. De rampzalige was buiten staat een woord te spreken. De stoomboot speelde zich onmiddellijk naar de haven van Colmar en de graaf werd naar het hospitaal overgebragt. Alle mogelijke zorgen werden, edoch te vergeefs, aan hem besteed, en hij stierf na eenige uren van verschrikkelijk lijden. Hij had slechts den ouderdom van zes-entwintig jaren bereikt!

Brieven van den 9den November, uit Stockholm ontvangen, melden eene aanmerkelijke beterschap in den gezondheidstoestand van den koning. Z. M. was bij machte om met den erfprins en de leden van het waarnemend bestuur te besolfineren.

ITALIE.

Den 26sten October heeft er weder eene uitbarsting van den Etna plaats gehad, welke tot den 1sten November heeft voortgeduurd. Na vier dagen tusschenpooring is zij den 5den op nieuw begonnen. De lava tot op een afstand van zes mijlen voortgestroomd. Des nachts rezen vuurkolommen uit den krater, waarvan zich stroomen vuurs afscheidde; deze uitbarsting was vergezeld van slagen, welke die des donders nabij kwamen en die den geheelen ontrek deden schudden.

SICILIE.

Den 8sten October werd te Syracuse eene vrouwelijke-regent-conventie gehouden, van welke Lucretia Mott tot voorzitter en een half dozijn andere ladies tot onderzitters verkozen werden. Het eerste werk was een besluit, hetwelk iedere vrouw ten pligt stelt de bestaande instellingen des lands te onderzoeken en te bepalen, welke waardig zijn om behouden, en welke beoorloren afgeschaft te worden; verder, dat het de pligt van elke vrouw is, indien zij eigendommen bezit, alle onrecht te weigeren, totdat zij het stemrecht verkrijgt. De toeschouwers waren legio en de opgewondenheid groot.

GRIEKENLAND.

Koning Otto is in zijne staten teruggekeerd. De kwestie der troonsopvolging zal, zoo men verzekert, door de bevestigende mogendheden beslecht worden. Adalbert, broeder des konings, wordt als zijn opvolger genoemd. Het rijk is in het laatst van October door een verschrikkelijken storm geteisterd, waardoor eenige kleine en groote schepen verongelukt en een aantal plantages verwoest zijn. Een der voornaamste oppositie-bladen heeft, waarschijnlijk door gebrek aan abonneenten, zijne uitgave gestaakt.

AFRIKA.

Tripoli. Een vreeselijke orkaan heeft in den nacht van den 19den November te Tripoli gewoed: In de haven bevonden zich twee en twintig schepen bene-

vens vijf xebecks (inlandsche vaartuigen). Zestien schepen en al de xebecks verloren hunne ankers, werden tegen het strand geslagen en verbrijzeld. Men vermeent dat er niets dan wrakken zijn overgebleven. Buiten deze schepen, welke in de haven verloren gingen zijn er nog zeven op de kusten gestrand. De Malthezer brik Giannina bereikte Tajoura; het scheepsvolk en de passagiers werden behouden. Een ander Malthezer vaartuig is bij Sleaton geheel verongelukt. Een Turksche brik, op reis naar Tunis, is bewesten Tripoli gestrand. Zij had een groot aantal passagiers, meest Muzelmannen aan boord alsmede eene rijke lading, voornamelijk in geld bestaande. Vijftig der passagiers verloren het leven. De Arabieren plunderden de lading zoo veel hun slechts mogelijk was. Nog meerdere menschenlevens gingen in de haven te loor. Een Toskaansch, twee Grieksche en achttien Turksche schepen zijn mede in den stroom vergaan.

De hevige bergstroomen hebben eene menigte Olijfen dadelboomen in de tuinen rond de stad vernield en mede groote schade berokkend.

Egypte. De Economist deelt mede, dat de rijzing van den Nijl dit jaar beneden de gewone hoogte is gebleven. De aanstaande oogst zal hierdoor lijden, doch aangezien men het vooruitzigt op eene goede inzameling van Indisch koren heeft, zal het land niet door schaarschte van levensmiddelen te lijden hebben. Het bestuur houdt echter aan het verbod om koren te verkoopen streng de hand en de prijzen zijn dus aanmerkelijk gerezen.

De spoorweg tusschen Alexandrie en Cairo maakt aanmerkelijke vorderingen, zelfs boven de hoogst gespannen verwachting. De Engelsche ingenieurs, die, op verschillende plaatsen van de ontworpen spoorweglinie geplaatst zijn, hebben gedurende het heete seizoen de beste gezondheid genoten, en men verwacht algemeen, dat een gedeelte van den weg, zoo verre als de Nijl, in dit jaar zal voltooid wezen.

NOORD-AMERIKA.

Uit Pella schrijft men, dat, wat aangaat den toestand der Hollanders, deze, over het algemeen, voordeelig is. Velen die voor vier jaren begonnen zijn met land te ontginnen, hebben tegenwoordig van 30 tot 60 acres onder den ploeg. Vee is er al veel aangefokt. Boter en kaas wordt er veel gemaakt en verzonden. De oogst is tot 30 Augustus goed. De tarwe, rogge en haver zijn ingeogst, en leveren eene tamelijk hoeeveelheid van uitmuntende hoedapigheid op. Het Indiaansch koren, de boekweit en de aardappelen laten zich best aanzien.

Men begint er thans met het verbouwen van mosterdzaad, hetgeen aldaar het best gaat. Dit verbouw is voordeelig voor den landman; naardien het een hoogen prijs geeft, en wel van 3 à 4 doll. het bushel. Een landbouwer heeft reeds nagenoeg 120 bushels in de zakken gereed staan, om te verzenden. Den winkeliers en ambachtslieden gaat het wel, in aanmerking nemende het jaargetijde.

CHINA.

De Overland China Mail van 11 Januarij j. l., deelt mede, dat op Donderdag avond, den 16den December, te Shanghai en Ningpo, een vrij hevige aardbeving gevoeld is, welke naar men verzekert vijf en veertig seconden heeft aangehouden; de schok ging van het Zuidwesten naar het Noord-Oosten en begon omstreeks een kwartier uurs over achten. Een tweede ligte schok werd des avonds ten tien ure waargenomen. Wij hebben niet vernomen, dat er eenige schade van aanbelang te betreuren is. De schellen luidden van zelve, de lampen werden heen en weer gezwaaaid, klokken stonden stil en schilderijen vielen van den wand, terwijl in sommige huizen de pleister vande muren afscheurde. De bewoners waren, zoo als van zelfs spreekt, vrij ontsteld en verlieten voor eenige minuten hunne woningen. In de haven werd de schok duidelijk, aan boord der schepen, waargenomen en bespeurde men eene eigenaardige beweging van den bodem en hoorde duidelijk het rammelen der kettingen. De Chinezen waren ten hoogste ontsteld door dit natuurverschijnsel, doch, zoo als wij reeds boven zeiden, er is geene schade door aangerigt. Het weder was vooraf zeer schoon geweest en de wind woei nit het Noord-Noordwesten; in den morgen liep dezelve naar het Oosten doch draaide later naar het Noord-westen en was vrij hevig.

Men schrijft van Amoj, dat de handel in Chinese koelies nog steeds blijft voortgaan, niettegenstaande al de rampzalige gevolgen, welke deze handel reeds heeft na zich gesleept. De zich snel opvolgende treurspelen aan boord van de schepen Albert, Lady Montague, Victory, Robert Brown, Gertrude en nu nog onlangs aan boord van Lady Amherst, zoo als wij bereids in nummer 6 van ons blad mededeelden, schijnen nog niet genoegzaam geweest te zijn; om aan dezen nieuwen en schandelijken slavenhandel een einde te maken. De uitvoer van landbouwers naar Havanah is niet met grooter onregtvaardigheid gedreven geworden dan thans

de uitvoer der Chinese koelies naar Peru, en niemand zal ontkennen dat de suikerbouw verre boven het graven van Guano mest verkiesbaar is, edoch daar de laatste handel zoo veel mogelijk in het geheim gedreven werd, hebben zich daartegen ook minder afkeurende stemmen doen hooren.

De reeds mede in ons No. 6 medegedeelde aanval door het Chinese gepeupel op de magazijnen van de heeren Syme, Muir & Co. te Amoy gedaan, welke heeren zich naar het schijnt hoofdzakelijk met dien handel belast hebben, toont ten duidelijkste aan, hoezeer de Chinezen tegen deze soort van slavenhandel, welke zoovele aanleiding tot moord en bedrog geeft, zijn ingenomen.

Het is te hopen, dat het Britsche Bestuur, ten voorkoming van nieuwe en ernstiger botsingen, dezen afschuwelijken handel, welke reeds zooveel menschenbloed gekost heeft en die eene vrijzinnige natie tot groote schande strekt zal verbieden.

Kunsten, Wetenschappen, Landbouw, Nijverheid, Land- en Volkenkunde.

Broodbakkerij.

Er zijn in de laatste tijden pogingen aangewend, om het bakken van brood, eene industrie, die bij de vele verbeteringen, welke in schier alle takken van nijverheid worden aangebragt, om zoo te zeggen stilstaande is gebleven te verbeteren. Volgens een Belgisch industrieel blad, heeft een Franschman te dien aanzien eene uitvinding gedaan tot gemak zijner knechts en tot gerief zijner kalanten. Zekere Roland, broodbakker te Parijs, is de uitvinder van dat nieuw systema. Het bestaat vooreerst in de uitvinding van een mechaniek trog, die uiterst eenvoudig is, zoodat de hand van een jongen van 15 à 10 jaren den volgeladen trog in beweging kan brengen. De machine bestaat uit een trog, een as, een rad, een handvat en eene menigte lange of korte kromme lemmers, welke aan de horizontaal geplaatste as vast zijn. In 10 of hoogstens 20 minuten wordt een zak meel tot goed gegist, ligt en eenvormig deeg gekneet. Deze is geheel ingerigt, om in korten tijd de noodige warmte te verkrijgen, welke door een thermometer wordt aangewezen. De bodem van den oven is bebloerd met geverniste steenen, die altijd zuiver en zindelijk worden gehouden. Deze vloer rust op een draaijende tafel welke een werkman, door middel van een handvat, in beweging brengt. Indien men nu het gekneede en gevormde brood in den oven wil brengen, legt men de eerste brooden op het deel der draaijende tafel, aan den mond van den oven. Vervolgens draait men met het handvat zoodat eene nieuwe ledige ruimte zich aanbiedt, en zoo wordt zonder moeite de geheele tafel met brooden bedekt.

Zoodra de oven vol is, doet men de deur, waarin een glas is aangebragt en alwaar zich een olielamp of gas-bek bevindt, dicht, zoodat men het voor zijne oogen niet bakken. Gaat dat bakken op het eene punt wat trager dan op het andere, eene draai met het handvat brengt de brooden op eene warmere plaats. Na 20 à 25 minuten is het baksel gereed. De brooden zijn alle van hetzelfde gewicht en kleur. En daar de oven niet met hout, maar met steenkolen wordt gestookt, berekent men dat de helft der brandstof, door deze uitvinding wordt uitgespaard. Zoodanig eene op dit systema gevestigde broodbakkerij, wordt thans in de gevangenis van St. Bernard, in de provincie Antwerpen, opgerigt.

Advertentiën.

In het Lokaal DE ZON.

Zal mede op de Vendutie van Woensdag 9 dezer door den Makelaar E. S. Voute voor rekening van wien zulks zoude moge aangaan verkocht worden: 1 Gouden ring van eene Kris, omzet met 34 stuks diamanten. (65)

Bevallen van eene dochter de geliefde Echtgenoot van W. B. Kloot.

TAGAL,
23 Januarij 1853.

(54)

De ondergeteekende heeft de eer het publiek kennis te geven, dat hij is verhuisd naar Noordwijk, in het huis vroeger geoccupeerd door den heer Reykmans, en dat hij zich steeds blijft aanbevelen voor het nemen van Daguerreotype portretten, zoomede het graveren en vervaardigen van grafsteenen.

BATAVIA,
1 Februarij 1853.

(53)

D. H. RACINE.

Wissels op Nederland

bij
(64)

B. KOPERSMIT & Co.

„Heer, meester,” antwoordde Koenraad op een toon van trouwhartigheid. „Gij waart goed voor mij, vooral al die stoommolen daar ginder klapperde, en ik wil niet verlaten, zoo lang mijne spaarpenningen uit niet geheel zijn opgeteerd. Gij zult niet zeggen, dat ik u in 't ongeluk heb laten zitten. Hier slaat mijn hart voor u. Ook kan 't immers wel weer worden, — als gij zelf slechts wilt, meester.”

„De knaap scheen het eerlijk te meenen. Ook was er dat voor hem sprak. Toen al de andere arbeiders molen verlaten hadden, omdat hunne verdiensten begonnen te worden, bleef hij en morde niet. Hij was onverdroten bij den arbeid, en als de molen leende hij de hand, waar slechts iets te doen was. Zelfs ging hij het bosch in, kapte hout om dat op zijne schouders naar den molen. Om voor zijne meesters klein te maken. Ook met met Paul, dat hij zich bezig hield. Paul ging met hem naar het bosch, waar Koenraad hem de vogels te vangen, of naar de beek, waar hem onderrigt in 't visschen gaf. Wat wou dat de knaap hem aanhing en slechts zelden van hem scheide. Hij zag echter mogt het schijnen, dat al deze

dienstwilligheid door de moeder van den knaap niet erkend werd. De moeders zijn er toch anders hoog mee ingenomen, dat men hare kinderen liefde en genegenheid betoont; doch Louise scheen ongaarne te zien, dat Paul zoo veel met Koenraad verkeerde. Zij zocht zulks te verhinderen, zoo veel in haar vermogen stond, doch Paul volgde meer zijne neiging. dan de stille vermaningen der moeder, en hij vond een steun in den vader. „Laat hem,” sprak deze, als de moeder hem soms niet toestaan wilde, naar 't bosch of naar de hengelplaats te gaan; „Koenraad is immers bij hem en zal wel zorgen, dat hem geen kwaad overkomt.”

Alsdan huppelde 't jongste weg, en de moeder zweeg of antwoordde op zijn hoogst: „Ik zie niet gaarne, dat hij zich zoo aan Koenraad aansluit; ik gevoel een onweersaanbaren afkeer tegen dien mensch.” Redenen voor deze afkeerigheid gaf zij niet op. Genoeg, zij mogt hem niet lijden, alhoewel zij zijne trouwe aanhankelijkheid en dienstvaardigheid moest erkennen. Haar laatste woord was altijd: „'t Kan wezen, dat ik hem onregt doe, maar 'k heb een gevoel, alsof deze mensch nog een groot ongeluk over ons moet brengen. God vergeve mij, maar ik kan niet anders.”

Zoo was het reeds lang geweest, zoo had Louise reeds lang gesproken, en toch had Severijn niet kunnen besluiten, Koenraad weg te zenden. Van zelf ging hij

niet, dat verklaarde hij ronduit, en weggagen mocht Severijn hem niet, daar hij oordeelde, dat zulks ondanbaar zou zijn, en dat men de volhardende trouw van den knaap niet vergeten mocht. Overigens was Koenraad een knappe jonge kerel, behalve dat een weinig scheelzien hem eenigzins misvormde en aan zijn gelaat eene zekere valsche uitdrukking gaf.

„Ja, meester,” herhaalde hij half voor zich, half tot Severijn gekeerd, „als gij zelf slechts wildet.”

„Wat zou ik willen? Wat kan ik willen?” hernam Severijn haastig. „Gij weet zoo goed als ik, dat ik een geruïneerd man ben.”

„Nog lang niet,” antwoordde Koenraad met een dubbelzinnig lachje. „U ontbreekt enkel de moed tot een stout besluit, verder niets! Maar wij spreken daar wel eens nader over.”

Hij wilde gaan, doch Severijn hield hem terug. Toen stond Louise op en ging naar huis, onder voorwendsel van naar de kinderen en 't avondeten te moeten zien. Koenraad oogde haar met brandende blikken na, tot hare slanke gedaante achter de tuinhof was verdwenen. Vervolgens haalde hij diep adem en mompelde eenige onverstaanbare woorden tusschen de tanden.

(wordt vervolgd.)

Gedruckt te Batavia, bij J. F. BRUIJST.